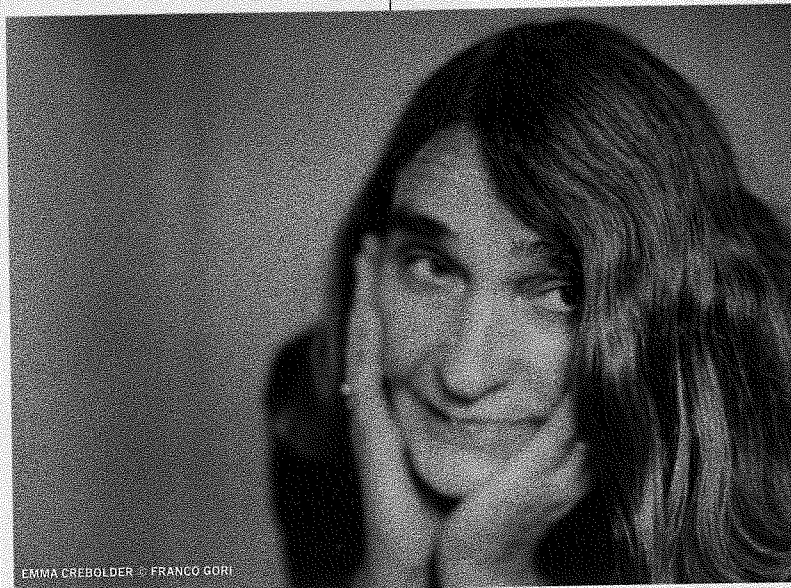

Valstrepen onder vederwolken

OVER VALLEN VAN EMMA CREBOLDER

EMMA CREBOLDER © FRANCO GORI

Emma Crebolder heeft de blik, visie én taalbeheersing van een dichter, al vele bundels lang. Wat is die visie, die blik?

Zij is beschouwend, origineel, verrassend, eigenzinnig. Zij dwingt de lezer mee te kijken, te voelen en zij brengt dingen bij elkaar die je nog nooit samen zag: 'Het rapen van valappels. / Het volgen van overvliegende // ganzen. De valing / van de dijk vol klaproos. // Dit is het val-luik. / En de chute komt nu. // Het aansnoeren van kogels. / Het wild over de schouder. // Het vellen van bomen. / De ongenadige valtijd.'

Heb je ooit zo'n herfstgedicht gelezen? En wat valt er niet allemaal? Appels, straks de ganzen, de dijk, wat door het luik valt, de chute, de bomen, de tijd.

Dit komt uit haar nieuwe bundel *Vallen*. Op de zwarte linkerbladzijden vallen de letters van het woord 'vallen' en rechts staan de gedichten: alle in vijf disticha, waarbij de tweede en vierde inspringt. Het geheel is een poëtische studie van vallen en dat krijgt uiteraard iets gezochtst op den duur, wat afbreuk doet aan de originaliteit, maar het wordt door de volharding ook beklemmend.

Wij vallen. Is het niet van een brandende toren, dan wel van een hoge positie, van een zeker lijkende liefde, van gezondheid naar ziekte, ja, uiteindelijk naar de dood.

Als de valbijl-
datum nadert.

Welk aanvallig torso
taps toelopende spieren

de schaamstreek torsend
staat op de rand van het zwembad?

Boven hem bereidt de esdoorn
zijn vleugelzaden.

Het wordt niet neervallen
maar paarsgewijs wentelen.

De datum van de valbijl nadert, maar het wordt niet neervallen; de wentelwieljes dalen langzaam en sierlijk. Dat lijkt een belofte in te houden. We vallen naar een nieuwe jeugd, we geven onze ervaringen door. We kwamen de chute, de volta of val al tegen. Ook op andere pagina's is de tekst soms poëticaal.

De regelval ontduiken door van links
naar rechts op te schuiven. In de achter-

hoede met twee jonge regels
angstvallig dekking zoeken.

Vooruit. Pal staan bij de kantlijn.
Terug aan het front stel ik

de strofes in slagorde op.
Ik probeer door het eigen

kordon heen te breken, met
een finale valpartij tot slot.

Als een maarschalk dirigeert de dichter haar woorden op papier: soms *militairement*, met nadrukkelijke enjambementen. Zij vindt bij Brouwers allerlei minder bekeerde woorden en vervaardigt daarmee taalbouwsels, die verwijzen naar valpoorten, valreepklampen, scheepstermen, maar het gaat wel degelijk ook over menselijke verwachtingen en (des)illusies: 'Neem me // uit de vaart of omzei me. / De zee die krijgt me toch.'

Emma Crebolder

Vallen

Emma Crebolder

Vallen

Nieuw Amsterdam,

Amsterdam, 2012

62 p. / € 17,50